

РЕШЕНИЕ

№ 19509

гр. София, 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 87 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЦВЕТЕЛИНА АЛ. КОСТОВА

при участието на секретаря ИЛИАНА Б. ВАКРИЛОВА
като разгледа докладваното от ЦВЕТЕЛИНА АЛ. КОСТОВА Гражданско дело № 20221110107942 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба, депозирана от срещу Т. Т. И., с която по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК са предявени установителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, чл. 342, ал. 1 ТЗ вр. чл. 232, ал. 2, предл. първо ЗЗД и чл. 92, ал. 1 ЗЗД за следните суми: сумата в размер на 487,16 лева, представляваща сбор от дължими и незаплатени задължения за ползвани мобилни услуги по сключени договори с абонатен номер №, за които са издадени фактури № 7286829832/05.04.2019 г., № 7288129128/05.05.2019 г., № 7289461643/05.06.2019 г. и № 7290994234/05.07.2019 г. за периода от 05.03.2019 г. до 04.07.2019 г., ведно със законна лихва от 19.04.2021 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на 709,03 лева, представляваща незаплатени лизингови вноски по Договор за лизинг от 04.04.2018 г., сключен във връзка с договорен абонамент за номер, по Договор за лизинг от 30.12.2018 г., сключен във връзка с договорен абонамент за номер и по Договор за лизинг от 15.07.2018 г., сключен във връзка с договорен абонамент за номер, и сумата в размер на 681,22 лева, представляваща общ размер на неустойките за предсрочно прекратяване на договорени абонаменти от дати 04.04.2018 г., 15.07.2018 г. и 30.12.2019 г., съответно за мобилни номера, и, за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 01.08.2021 г. по ч. гр. д. № 22233/2021 г. по описа на СРС, 87 състав.

В депозираната искова молба от се твърди, че между него и ответника са сключени Договори за мобилни услуги от 04.07.2017 г., 15.07.2018 г. и от 30.12.2018 г., съгласно които на ответника са предоставени мобилни услуги с клиентски номер № по предпочитани мобилни номера съответно, и и с избрани абонаментни програми Тотал 24,99 лева, Тотал 30,99 лева и Тотал 26,99 лева, всеки договор с уговорен срок на действие за 24 месеца - съответно до 04.07.2019 г., 15.07.2020 г. и до 30.12.2020 г., както и му били предоставени 3 броя мобилни устройства - Nokia 6 Black съгласно Договор за лизинг от 04.04.2018 г. с

месечна лизингова вноска от 7,39 лева, Samsung Galaxy A6 Plus Gold съгласно Договор за лизинг от 15.07.2018 г. с месечна лизингова вноска от 24,99 лева, и Huawei P20 Lite Dual Blue съгласно Договор за лизинг от 30.12.2018 г. с месечна лизингова вноска от 24,99 лева, всяко от които предоставено за ползване за срок от 23 месеца. Излага, че на ответника били начислени парични задължения в общ размер на 466,35 лева, съгласно издадена фактура № 7286829832/05.04.2019 г., фактура № 7288129128/05.05.2019 г. и фактура № 7289461643/05.06.2019 г., които след корекция на дълга с Кредитно известие № 7290994234/05.07.2019 г., възлизали на 487,16 лева. Поради неизпълнение на задълженията си да заплати дължимата сума за ползваните мобилни услуги, договора на ответника бил предсрочно прекратен, за което също му била издадена крайна фактура № 7292315716/05.08.2019 г., включваща задължение за заплащане на неустойка за предсрочното му прекратяване в размер на 681,22 лв., формирана както следва: сумата в размер на 201,08 лева - неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от дата 04.04.2018 г. за мобилен номер, сумата в размер на 187,69 лева - неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от дата 15.07.2018 г. за мобилен номер и сумата в размер на 292,45 лева - неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от дата 30.12.2018 г. за мобилен номер, Ищецът излага, че изискуемостта на вземанията по всяка от фактурите е настъпвала осемнадесет дни след издаването ѝ и тъй като ответникът не е платил стойността на горепосочените услуги начислени за отчетните периоди, ги претендира в настоящото производство. Претендира направените разноски по делото.

Препис от исковата молба е редовно връчен на ответника, като в указания законоустановен срок по делото е постъпил писмен отговор, с който оспорва предявените установителни искове като неоснователни чрез назначения му особен представител адв. Оспорва, че е подписал процесните договори за предоставяне на мобилни услуги и за лизинг от 04.07.2017 г., 15.07.2018 г. и от 30.12.2018 г. Оспорва, че ищцовото дружество му е предоставило мобилни услуги, чиято стойност претендира, както и техният размер. Оспорва, че дължи процесните неустойки, както и че е получил устройства по договори за лизинг. Излага, че процесните договори съдържат неравноправни клаузи, тъй като последните не били индивидуално уговорени. Моли за отхвърляне на исковете. Претендира разноски.

Съдът, след преценка на доводите на страните, включително и тези изложени в допълнителни молби от ищеца, и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По иска с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД:

По предявените искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже следните предпоставки: че между страните са били налице облигационни отношения по сочените в исковата молба договори; че ищецът е изпълнил задълженията си, определени в него да предостави на ответника далекосъобщителни услуги за процесните периоди, както и стойността на доставените услуги по договорите за посочените периоди. При установяване на горепосочените обстоятелства в тежест на ответника е да установи плащане.

По делото са представени процесните договори, а именно Договор за мобилни услуги от 04.07.2017 г., Договор за мобилни услуги от 15.07.2018 г. и Договор за мобилни услуги от 30.12.2018 г. /л. 18 - л. 43 по делото/, от които се установяват поетите от страните права и задължения, и въз основа на които ищцовото дружество е обусловило издаването на процесните фактури поради неизпълнение от ответника на задължението си за погасяване на сумите по сключените от него съглашения.

Представени към процесните договори са приложения-ценови листа, подписани от абоната, в които са инкорпорирани декларации-съгласие от последния, че е получил

подписан от оператора – ищец в настоящото производство на екземпляр от общите му условия за взаимоотношения с потребителите на мобилни телефонни услуги и/или общите условия за взаимоотношения с потребителите на фиксирани телефонни услуги. Писмено ответникът е заявил съгласието си, че приема тези общи условия, като декларация-съгласие е приложена при подписване на всеки един от гореупоменатия договор за мобилни услуги. Това води до извод за съда, че приложимите общи условия валидно са обвързали ответника Т. Т. И. и са действали по отношение на него в процесния период, за който се претендират вземанията по фактурите.

Представени са следните фактури с № 7286829832/05.04.2019 г., с получател Т. Т. И., за отчетен период 05.03.2019 г. – 04.04.2019 г. с обща сума за плащане 164,79 лева, № 7288129128/05.05.2019 г., с получател Т. Т. И., за отчетен период 05.04.2019 г. – 04.05.2019 г. с обща сума за плащане 316,92 лева, № 7289461643/05.06.2019 г., с получател Т. Т. И., за отчетен период 05.05.2019 г. – 04.06.2019 г. с обща сума за плащане 466,35 лева и № 7290994234/05.07.2019 г., с получател Т. Т. И., за отчетен период 05.06.2019 г. – 04.07.2019 г. с обща сума за плащане 487,16 лева.

От обсъдените писмени доказателства безспорно се установява, че между страните е съществувало облигационно отношение с предмет предоставяне на мобилни услуги за мобилни номера съответно, и и с избрани абонаментни програми Тотал 24,99 лева, Тотал 30,99 лева и Тотал 26,99 лева, всеки договор с уговорен срок на действие за 24 месеца - съответно до 04.07.2019 г., 15.07.2020 г. и до 30.12.2020 г., както и че на ответника са били предоставени 3 броя мобилни устройства - Nokia 6 Black съгласно Договор за лизинг от 04.04.2018 г. с месечна лизингова вноска от 7,39 лева, Samsung Galaxy A6 Plus Gold съгласно Договор за лизинг от 15.07.2018 г. с месечна лизингова вноска от 24,99 лева, и Huawei P20 Lite Dual Blue съгласно Договор за лизинг от 30.12.2018 г. с месечна лизингова вноска от 24,99 лева, всяко устройство от които предоставено за ползване за срок от 23 месец. Процесните договори за мобилни услуги, сключени между страните в настоящото производство, по своята правна природа представляват ненаименован, и консенсуални, двустранни и възмездни договори, по силата на които в момента на сключването му и за двете страни по тях са възникнали субективни права и правни задължения.

Правното действие на сключените ненаименовани договори попада под приложното поле на ТЗ, тъй като учреденото от тях договорно правоотношение е възникнало между лица, едно от които е търговец и е свързана с упражняването от него занятие – арт. чл. 286, ал. 1 ТЗ. Този договор е от вида на субективните (относителните) търговски сделки.

Договорът е сключен при предварително установени от ищеца общи условия (чл. 298, ал. 1 ТЗ), които са задължителни за потребителя – настоящ ответник, тъй като писмено ги е приел, както вече беше обсъдено по-горе.

В производството по делото не е оборена формалната доказателствена сила на така сключените между страните договори, представляващи частен диспозитивен документ, поради което следва да се приеме, че обективизираните в последните изявления изхождат от страните, сочени като техни автори.

Съгласно чл. 20 и сл. от представените общи условия на, в сила от 10.09.2010 г., задължението за плащане на уговореното възнаграждение възниква след получаване на процесните мобилни услуги от абоната. Обстоятелството, че операторът е изпълнил своите договорни задължения точно в качествено и времево отношение подлежи на пълно и главно доказване от ищеца по правилата, предписани в правната норма, регламентирана в чл.154, ал.1 ГПК.

От допусната по делото съдебно-техническа експертиза, която съдът кредитира като професионално изготвена и обоснована, се установи, че потреблението, което е отбелязано във фактурите, т.к. използваните от ответника услуги, са вярно регистрирани от информационните системи на ищцовото дружество и правилно са отбелязани във

фактурите.

Въз основа на изложеното съдът достигна до извод за основателност на предявения установителен иск с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД с оглед на всички предпоставки, които по правилото на чл. 154 ГПК бяха в разпределени в доказателствена тежест на ищеца, и които бяха установени при условията на пълно и главно доказване от него, доколкото от своя страна ответникът не се установи погасяване на задълженията си по процесните фактури.

Съдът приема за неоснователни наведените от ответника възражения, че не са му предоставени мобилни услуги по сключени от него договори за мобилни услуги, доколкото от събрания и анализиран доказателствен материал безспорно се установява, че Т. Т. И. е регистриран в системата на ищцовото дружество като потребител на мобилни услуги, положил е надлежно подписа си върху процесните договори, с което и валидно се е задължил по тях, вкл. и върху декларации - съгласие към всеки договор, с които е декларирал, че се съгласява и е започнал с общите условия на ищцовото дружество. Не се анагажираха от ответника доказателства в подкрепа на така наведените от него възражение, поради което и съдът достигна до извод за тяхната неоснователност.

Неоснователно е и релевираното от ответника в отговора на исковата молба възражение за изтекла погасителна давност, тъй като срокът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК на 19.04.2021 г., от която дата установителните искове се считат предявени - арг. чл. 422, ал. 1 ГПК и чл. 116, б. "б" ЗЗД.

По иска с правно основание чл. 342, ал. 1 ТЗ вр. чл. 232, ал. 2, предл. първо ЗЗД:

За основателността на предявения иск в доказателствена тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване, че между страните са налице облигационни правоотношения по валидно сключени договори за лизинг, със съдържанието, посочено в исковата молба, че е изпълнил задълженията си да предаде лизинговите вещи на лизингополучателя, както и че е настъпила изискуемост на задължението на ответника да заплати уговорените лизингови вноски.

В доказателствена тежест на ответника е да проведе насрещно доказване по посочените по-горе обстоятелства, а при установяването на фактическия състав на вземанията следва да установи, че е погасил задълженията.

От представените по делото писмени доказателства се установява, че между страните са сключени Договор за лизинг от 04.04.2018 г. за предоставяне на устройство Nokia 6 Black срещу заплащане на месечна лизингова вноска от 7,39 лева, Договор за лизинг от 15.07.2018 г. за предоставяне на устройство Samsung Galaxy A6 Plus Gold срещу заплащане на месечна лизингова вноска от 24,99 лева, и Договор за лизинг от 30.12.2018 г. за предоставяне на устройство Huawei P20 Lite Dual Blue срещу заплащане на месечна лизингова вноска от 24,99 лева, всяко от което устройство е предоставено за ползване за срок от 23 месеца.

В приетите по делото допълнителни споразумения към договорите за мобилни услуги, с оглед раздел II "Устройства" от споразуменията, както и договорите за лизинг, се установява, че мобилният оператор е предоставил на ответника процесните устройства на лизинг на преференциална цена, като е посочена и стандартната цена на устройствата без абонамент и размерът на отстъпката. Съдът приема за доказано предаване на вещите по договорите за лизинг с оглед изричната уговорка по споразуменията и договорите в частта, в която е описано, че с подписването им са предоставени устройствата на Т. Т. И..

Доказателства за плащане не са ангажирани от ответника, който носи тежестта на доказване, поради което, в приложение на неблагоприятните последици от правилата за разпределение на доказателствената тежест, съдът приема този факт за недоказан.

Предвид гореизложеното, съдът намира исковете по чл. 342, ал. 1 ТЗ вр. чл. 232, ал. 2,

предл. първо ЗЗД за изцяло основателни.

По иска с правно основание чл. 92 от ЗЗД за неустойка:

За основателността на претенцията за неустойка в тежест на ищеца е да докаже наличието на валидна клауза за неустойка в случай на предсрочно прекратяване на договорите за мобилни услуги и лизинг поради виновно неизпълнение на задълженията на ответника, както и размера на уговорените неустойки. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил задължението си.

С оглед твърдяното в исковата молба основание за начисляване на неустойка поради предсрочно прекратяване на договорите при виновно неизпълнение на задълженията на потребителя и релевираното възражение в отговора на исковата молба следва да се отбележи, че така направената уговорка за неустойка се явява валидна.

Безспорно ответникът е физическо лице и като Т.ва има качеството потребител по смисъла на §. 13, т. 1 от ДР на Закона за защита на потребителите (ЗЗП) и се ползва от защитата на потребителите, предвидена в този нормативен акт. ЗЗП следва да намери приложение към горепосочените договори и доколкото ищецът е търговец по смисъла на §. 13, т. 2 от ДРЗЗП, а договорите са сключени след влизане в сила на ЗЗП (обн., ДВ, бр. 99 от 9.12.2005 г., в сила от 10.06.2006 г.). Така по отношение на същите приложение намират правилата за неравноправните клаузи по ЗЗП - чл. 143 и сл. ЗЗП.

От представените по делото като писмено доказателство договори за мобилни услуги се установява, че неустоечната клауза е валидно уговорена, тъй като в тях е посочено, че при непогасяване на задълженията си по съглашението, ищцовото дружество ще упражни потестативното си право на предсрочното му прекратяване, както и правото си да начисли неустойка. Видно от установеното по делото от ищцовото дружество по отношение на размера на претендираните от него вземания, се установява, че неустойката в общ размер на 681,22 лева не излиза извън присъщите □ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, като нейният размер не надвишава значително този на дължимата главница, т.е. същата не противоречи на добрите нрави, което прави уговорката валидна */съгласно задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 1/2009 г. по т.д. № 1/2009 г. на ВКС, ОСГТК, т. 3 - за съответствието на тази уговорка със закона съдът следи служебно/*. Ищцовото дружество е начислило неустойка в съответствие с условията на чл. 1.2, във вр. чл. 1.1 от Спогодба от 11.01.2018 г. между Комисия за защита на потребителите и по гр.д. 15539/2014 г. и гр.д. 16476/2014 г. на Софийски градски съд, приложими и при прекратяване на договори за мобилни услуги и за лизинг. Съгласно посочения документ вземанията за неустойки следва да се формират като сбор от не повече от 3 стандартни месечни абонаментни такси без ДДС, с добавени: 1) част от стойността на ползваните отстъпки от месечните абонаментни планове, съответстваща на оставащия срок до края на договора (в случай че такива отстъпки са уговорени от страните), и 2) част от стойността на отстъпките за предоставени на потребителя устройства, съответстваща на оставащия срок до края на договора за мобилни услуги (в случай че такива устройства са били предоставени на лизинг или срещу заплащане в брой).

От така приетата за доказана фактическа обстановка, съдът приема, че предявеният иск с правно основание чл. 92 от ЗЗД се явява основателен и следва да бъде уважен изцяло.

По разноските:

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство.

В заповедното производство ищецът е направил разноски в общ размер от 254,40 лв. за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

В исковото производство ищецът е направил разноски в общ размер от 944,20 лв. (за

държавна такса - 112,35 лева, за възнаграждение на вещо лице - 250 лева, за адвокатско възнаграждение - 216,85 лева, и за възнаграждение на особен представител на ответника - 365 лева).

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422 ГПК установителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, чл. 342, ал. 1 ТЗ вр. чл. 232, ал. 2, предл. първо ЗЗД и чл. 92, ал.1 ЗЗД, че **Т. Т. И.**, ЕГН *********, дължи на **.....**, следните суми: сумата в размер на **487,16 лева**, представляваща сбор от дължими и незаплатени задължения за ползвани мобилни услуги по сключени договори с абонатен номер № **.....**, за които са издадени фактури № 7286829832/05.04.2019 г., № 7288129128/05.05.2019 г., № 7289461643/05.06.2019 г. и № 7290994234/05.07.2019 г. за периода от 05.03.2019 г. до 04.07.2019 г., ведно със законна лихва от 19.04.2021 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на **709,03 лева**, представляваща незаплатени лизингови вноски по Договор за лизинг от 04.04.2018 г., сключен във връзка с договорен абонамент за номер **.....**, по Договор за лизинг от 30.12.2018 г., сключен във връзка с договорен абонамент за номер **.....** и по Договор за лизинг от 15.07.2018 г., сключен във връзка с договорен абонамент за номер **.....**, и сумата в размер на **681,22 лева**, представляваща общ размер на неустойките за предсрочно прекратяване на договорени абонаменти от дати 04.04.2018 г., 15.07.2018 г. и 30.12.2019 г., съответно за мобилни номера **.....**, **.....** и **.....**, за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 01.08.2021 г. по ч. гр. д. № 22233/2021 г. по описа на СРС, 87 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК **Т. Т. И.**, ЕГН *********, да заплати на **.....**, сумата от **254,40 лв.** – разноски в заповедното производство, както и сумата от **944,20 лв.** – разноски в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____